Kőszegi Lajos

A MEGMENTŐ NŐI ISTENSÉG

Az ember a földre teremtett lény – a héber *adamah* nőnemű szó 'földet' jelent, amelyből Isten saját képére formázta Ádámot, az első 'embert'. Az ember a nőiből lett. A női isteni emanáció jelentőségét nem lehet eléggé ismerni és elismerni. A női istenség axiológiája a mitológiából tárul fel.

A krizeológia félreértett mitológia, a válságok-változások-váltások önmagukon túl, a mitológia természetfeletti tükrében válnak útmutató beavatássá. Krízisben félünk – mitológiában élünk. A mitológia korunkban láthatatlanná vált kontrollrendszer, amely a természet intuitált, sugalmazó rendjének megfelelően alakítja közösségét. A mitológia ugyanakkor szimbolikus mintaadó formaerők hatássereg, amelyek tanító rítusaik révén átvezetik az egyéneket az átalakulás elkerülhetetlen lélekfejlődési szakaszain. Tanítanak az emberi életről – születésről, gyermekkorról és serdülőkorról, életkorszakokról, öregségről, betegségről és a halálban való szabadulásról-ébredésről –, a személyiség és közösség fejlődésének válságairól, töretlenül és összhangban a világegyetem szent törvényeivel, és az öröklétben való részvétel elragadtatásával.

✣

Amire itt most összpontosítunk, az a női istenségek jelenléte világunkban és pátriánkban/mátriánkban. Mi történt, mi történik az ember anyjával, a Földdel? Mi történt, mi történik az életet szülő, tápláló és fenntartó női istenségekkel? Itt vannak-e még velünk?

GAIA

A görög ősistenség neve Gaia (Földanya) – Hésziodosz írja, hogy – *„a szeretet édes egyesülése nélkül”* (apa nélkül) szülte fiát, Uránoszt, a mennyországot, továbbá a hegyeket, a tengereket és a titánokat…

Gaia később egy filozófiai szemlélet átfogó elnevezése lett, amely szerint a bolygón élő szervezetek befolyásolják környezetük természetét annak érdekében, hogy alkalmasabbá tegyék az élet számára. Az éltető bolygón minden élőlény szabályozza a bioszférát oly módon, hogy elősegítse annak lakhatóságát.

✣

Johannes Kepler úgy látja, hogy a Föld egyetlen egész organizmus, tehát a Földet egyetlen sejtnek kell tekinteni. Isaac Newton azt mondta: *„a Föld egy nagy állathoz, vagy növényhez hasonlít, beszívja a levegőt napi felfrissüléséért és létfontosságú erjedéséért, és ismét kilégzésekkel sugárzik, és őneki is, mint minden más élőlénynek, vannak különböző állapotai, mint fiatalkori, öregedési és pusztulási időszakai.”*

✣

James Lovelock Gaia-hipotézisében a 20. század második felében úgy tartja, hogy a földlakók a környezetükkel – a befogadó bolygó életformáival – párosulva egyetlen önszabályozó rendszerként működtek és működnek. A Gaia-elmélet radikális formája szerint az egész Föld egyetlen egységes szervezet, rendkívül intelligens tudat-

tal, amely az egész bioszféra kialakulóban lévő tulajdonságaként és tudatosságaként jött létre. Ebben a nézetben a Föld bioszférája tudatosan alakítja az éghajlatot annak érdekében, hogy az életkörülményeket kedvezőbbé tegye.

✣

A *Nature* folyóiratban, 2019 végén tudósok kilenc éghajlati fordulópontról számolnak be, amelyek olyan inflexiós zuhanó-pontra taszítják a Földet, ahonnan nincs visszatérés… Visszafordíthatatlan fordulópontok:

1. Amazonas esőerdő kritikus zsugorodása.
2. Sarkvidéki tengeri jég olvadásának felgyorsulása.
3. Atlanti-óceán áramlásainak lassulása és megállása.
4. Boreális erdők pusztulása.
5. Korallzátonyok haldoklása.
6. Grönland jégtakaró csökkenése.
7. Permafrost kiolvadása.
8. Nyugat-Antarktisz jégtakaró elvesztésének gyorsulása.
9. Kelet-Antarktisz jégtakaró elvesztésének gyorsulása.

Azt írják: *„Ha az éghajlati káros zuhanások visszafordíthatatlanná válnak, azaz bekövetkezik a globális klímafordulópont, akkor ez egzisztenciális fenyegetést jelent az egész civilizáció számára. Semmiféle gazdasági költség-haszonelemzés nem segít rajtunk. Változnunk kell…”*

Van Balatonfüreden egy különös szobor – az *Őrző*. Áttetsző alakja az észrevétlen Gaia alakját sugalmazza. Várakozva figyeli, hogy mikor ébredünk föl ebből az ön- és földpusztító folyamatból. Abból, hogy az erdőirtás és az éghajlatváltozás destabilizálja az Amazonast – a föld legnagyobb esőerdejét, amely minden tizedik ismert fajnak ad otthont. Hogy sarkvidéki tengeri jég elvesztése felerősíti a regionális felmelegedést, a sarkvidéki felmelegedés és a grönlandi olvadás pedig édesvíz beáramlását idézi elő az Atlanti-óceán északi részében. Hogy az Északi-sarkvidék a globális átlagnál legalább kétszer olyan gyorsan melegszik, a szubarktikus boreális erdők egyre sérülékenyebbek. A felmelegedés már most nagyszabású rovarinvup;ációkat és a tüzek számának növekedését idézte elő, amelyek az észak-amerikai boreális erdők pusztulásához vezetnek, és egyes régiókat szénnyelőből szénforrássá változtatnak. Az Északi-sarkvidéken a permafrost visszafordíthatatlanul kezd felolvadni, és szén-dioxidot és metánt bocsát ki – olyan üvegházhatású gázt, amely harmincszor erősebb, mint a széndioxid. Hogy az óceánok hőhullámai a korallok tömeges kifehéredéséhez és a sekélyvízi korallok felének elvesztéséhez vezetnek Ausztrália Nagy-korallzátonyán. Az előrejelzések szerint a trópusi korallok kilencvenkilenc százaléka elpusztul, ha a globális átlaghőmérséklet 2C°-kal emelkedik, az óceánok elsavasodása és a szennyezés közötti kölcsönhatások miatt. Ez a tengeri biológiai sokféleség és az emberi megélhetés mélyreható csökkenését jelentené…

Az *Őrző* – a Földanya áttetsző lelke – nem csupán figyel minket, hanem figyelmével figyelmeztet is.

EUROPÉ

A tintafoltos atlasz értelmetlen kifestőkönyv, amelynek oldalait – milliárdnyi ember felett – örökösen kiszíneztek a Nagy Kifestők. Kétezer éve itt ebben a kisebbrendűségeket kínosan leplezni igyekvő kifestőkönyvben.

✣

Európa sorsa szomorú. Történetében nincs egy nap, amikor összetartozott volna. A történet

Csillagok (2017)

összetört, széttépett, szétszabdalt teste. Csatamező és tömegsír, érdekek és függőségek fosztogatta bölcsőtáj. Európában semmi sincs, amihez ne tapadna bűn. Kiterítve fekszik, mint egy széttaposott állat. Európainak lenni nem diadal, ez a virtuális legkisebb földrész mérhetetlen szenvedés kiindulópontja a földön.

✣

Europé annyi, mint „messziretekintő/szemlélődő". Istenkirálylány volt Phoiniké-országban (Fönícia-Libanon). Egyedül sétált a mezőn, virágot szedett, amikor Zeusz, ez az élveteg hím, bika képében elrabolta. Europé nem volt európai, rabságában is messzire tekintett. Királyokat szült, akik – Istennek tetsző módon – meghallgatták a rájuk bízott emberek szívét, hogy jobbá és szebbé tegyék népük lelkét. Éltek férfiak itt, akik szerelmesek voltak a messziretekintő asszonyba – Orpheus, Dante, Shakespeare, Goethe, Rilke és még néhányan. Királyok voltak, akik szebbé akarták tenni népük lelkét. Hérodotosz úgy tartotta, hogy Európa hivatása: *férfiakat* nevelni. Erre a hivatásra soha nem volt igazán igény.

✣

Márai azt mondja, hogy közös nyelv nélkül nincs közös Európa. „*Utoljára a latin volt az a pánt, mely valamilyen szellemi egységbe fogta ösz-sze az európai műveltséget. Ez a pánt elszakadt: a nemzeti becsvágy szétszakította. Közös nyelv nél-kül nincs Európa, csak nemzetek vannak, melyek negyven nyelven gyűlölik egymást.*" Európából nem maradt más, mint néhány ember lelke.

✣

Európa egy ártatlan lány elrablásából született. Túlságosan is jellemző, hogy elrablója, a férje milyen ajándékokkal halmozta el: kapott egy harcoló tankszerű embergépet, egy mindig célba találó fegyvergerelyt és egy zsákmányát mindig elkapó vérebet. Korunk Európája a világ fegyverkereskedelmének több mint felét adja.

✣

Talán egy napon megszólal valaki, énekelni kezd a köztereken, és az emberek önkéntelenül megállnak, felnéznek, a hiábavaló jövés-menést abbahagyják, mert talán megérzik és megértik az együttlét örömét. Jön egy lány, egy rabolt feleség, akinek neve azt jelenti, „szemlélődő", aki csak annyit mond: „Itt ugyanaz az *égbolt*."

✣

Egy hányatott sorsú bronzszobor formázza Füreden Europé tündöklő törékeny alakját, aki az égre nézve, a mennybe emeli tálját, benne a hallal… Az égnek ajánlja a megváltó eledelt, vagy az ég éppen most adta ismét vissza – még egyszer, utoljára. Europé királyfikat szült a földre, akik nem akarnak királyokká lenni.

APHRODITÉ

A civilizáció megapoliszai eltűnnek, de minden női város megmarad. Mint Párizs, amely ezer és ezer formában mindig ugyanaz. Az önmaga számára is titok és csoda – a női. Nem a Nő, hanem a női. Az a finom energia, amely a Kozmoszban áramlik minden lénybe. Ez a leáramlás, a női hatja át az életet, örömmel itatva át a köveket, füveket, fákat és a tudatosság különböző szintű képviselőit, az állatoktól az emberig. Ezt érezzük az anyai tápláló ölelésben, a szerelem felfoghatatlan gyönyörűségében, a mámoros alkotásban feloldódó énmegszűnésben.

✣

A női anyai aspektusát már anyánk hasában átéljük, ezen oldal mitikus megjelenítői voltak: a tehénszemű Héra és a sarlós Démétér. Kifejezik a föld termékenységét és művelésének művészetét, a házasság és a szülés-születés oltalmazó-védelmező-életátadó erejét.

✣

A bölcsesség női arca Athéné, a bagolyszemű lány volt, aki a szellem, a bátorság, az okosság megtestesülése. Athéné minden férfiúi hódítási-udvarlási kísérletnek ellenállt: *„Ha feltesszük, hogy az igazság egy nő; nem alapos-e a gyanúnk, hogy (…) egyetlen filozófus sem értett a nőkhöz?"* (Nietzsche) Athéné trónszékén található feliraton olvasható: *„Én vagyok mindaz, ami volt, ami van, és ami lesz, a ruhámat még egyetlen halandó sem lebbentette fel."* Az érinthetetlen lányt Démokritosz *phronészisz*nek ('értelemnek') nevezi, ő a Kozmikus Értelem oszthatatlanságának princípiuma, a világbölcsesség jelképe.

✣

A harmadik női aspektus, a szerelem arca: Aphroditéé. A neve azt jelenti: a tenger habjaiból *(aphrosz)* kiemelkedő. Az etruszkok Turannak, a rómaiak Vénusznak hívták. Léptei nyomán csodás növények és fák (afrodiziákumok) nőttek ki a földből – lótusz, mirtusz, menta és gránátalma. „A legszebbnek" feliratú aranyalmát őneki gurította Párisz (és e gurítás hullámai Trójáig, Rómáig, a háborúkon át máig érnek – a tét mindig ugyanaz: kié legyen az alma…). Ugyanakkor Aphroditéé örök mosolyával isteni arcán, mézes ajándékot hozott a földre, és kifakasztotta a vágy bimbóit. Ő a gyönyörű gyönyöröknek asszonya! Kérjük tőle: adja meg a szerelemgyújtó dalolásnak drága hatalmát. Minden Szépségből ő tekint vissza ránk.

✣

Mérleg (2014)

Párizs ma is Aphrodité lábai előtt hever. A város szívében, a Louvre-ban, a pharoszi márványragyogású Milói Vénusz (nem szobor, hanem élőfénylő kőerő), Aphrodité leghűbb alakja, amelyen a Kozmoszvilág átragyog. Amikor Őt – és többi formaváltozatát: a szamothrakéi Nikét, a Mona Lisát, a Notre-Dame-ot, a Madeleine-templomot és a mandulás süteményt, az impresszionisták aktjait és szerelmemet – látom/ízlelem, akkor úgy érzem, mézzel telik meg a szám, és egész életem. Bámulom a milói Aphrodité, márványkő bőréből mindenünnen fények, csillagok, csillaghalmazok olvadnak szemembe, és átjárnak teljesen. Egy pillanatnyi gyönyörben fürdök.

✣

A szívkórház lépcsőházának falát egy nagyméretű rézdomborításos női akt díszíti. A füredi Aphrodité éppen kiemelkedik a tó vizéből, ahogy Weöres Sándor verséből: *„A kárhozat ős sürüjéből / sejdül fel a boldog, erős / asszony, a gyöngy-derekú, szárny-ajakú / messzi, eleven kacagás, / akinek bőrére inni száll a fény / (…). / Két kékség között mosolyog – ébredez.”*

NIKÉ

Minden nő szívében Niké, a Győzelem istennője él. Legkifejezőbb alakja a szamothrakéi Niké, a pharoszi fehér márványszobor. A szárnyas istennő éppen befejezi repülését, amint leszáll egy hajó orrára. Niké nagyon finoman kidolgozott hosszú tunikát visel, összehajtott füllel és a mell alatt övvel. A szobrász a drapériák hatását megsokszorozta azon helyek között, ahol az anyag a testhez nyomódik, azáltal, hogy feltárja formáit, különösen a hason, és ahol felhalmozódik az árnyékban mélyen vájt redőkben, például a lábak között. Ez a rendkívüli virtuozitás a szobor bal oldalát és elejét érinti. Az istennő

Maszk (2014)

előre lép, a jobb lábára támaszkodik. Kezével győztes üdvözlő mozdulattal int. A test teljes egészében derékszögű háromszögbe szerkeszthető, egyszerű geometrikus alakzat, de nagyon szilárd: az istennő virágzó formáit a drapériák felhalmozódása és a mozgás pillanatnyi energiája támogatja.

A szamothrakéi Niké leszármazottja áll Füreden a kikötőben. A görög álom szülte a *Balatoni Szél* Niké-szobrot, aki fent a hajóorrban győzedelmesen száll az égi tengeren. Minden nő szívében ez a Niké, a Győzelem istennője él. Mutatja az emberiség hajójának helyes irányát a Kozmoszban – és győzedelmeskedik a halálon, és nincs kétségünk, hogy diadalra viszi az istenülő életet.

✣

Jeanne d'Arc – a középkor Niké-istennője – tizenkét éves korában rendkívüli látomásokban kapta életfeladatát. Éberálmában egyedül volt egy mezőn, és hangokat hallott. Amikor elmúlt a látomás, sírva fakadt, olyan csodálatos volt, amit látott. Szent Mihály, Alexandriai Szent Katalin és Antiokheiai Szent Margit szóltak Jeanne d'Arc-hoz, a Szűzhöz, aki a Mennyország Királyának küldötte. Az angolok máglyahalálra ítélték, miután a tűz kialudt, átgereblyézték a hamut, hogy kiszedjék az elszenesedett testet, majd még kétszer megégették, hogy a test teljesen hamuvá váljék, és megakadályozzák bármiféle ereklye begyűjtését. Hamuját a Szajnába szórták. Mindez hiábavaló könyörtelen takarítás volt. A szubtilis mezőkben örökre fönnmaradt a csodás szűz alakja. Bár a kivégzése után elkövetkező öt században megpróbálták beállítani démoni fanatikusnak, hisztérikus boszorkánynak, naiv parasztlánynak, akit álnokul tőrbe ejtett a hatalmi ármány, tekintették a modern nacionalizmus megalkotójának és ikonjának, imádott hősnek, végül katolikus szentté lett.

És örökre itt van velünk Shakespeare, Voltaire, Schiller, Anouilh, Brecht, Shaw drámáiban, vagy Kreutzer, Verdi, Gounod, Csajkovszkij, Honegger operáiban, és számos képzőművészeti alkotásban és filmeken. Miért ennyire hipnotizáló erejű az orléans-i szűz? – mert Isten hangja vezette. És ha maga az Isten vezet harcba bennünket, nem sokat számít, hogy a kéz, amely az ő kardját tartja, erős-e vagy gyenge.

HÜGIEIA, PANAKEIA, IASZÓ

Amikor a három női alakot ábrázoló carrarai márványszobrot nézem a Tagore sétányon, nem sellőket látok, hanem Aszklépiosz gyógyító lányait. A hippokratészi esküben is szerepel nevük. Hügieia a betegségek megelőzésének és a jó egészség megőrzésének, a tisztaságnak megtestesítője, akinek önálló istennői kultusza azonban csak akkor kezdett el terjedni, amikor a delphoi jósda felismerte a pusztító athéni, majd a római pestisjárvány során nyújtott imateljesítő segítségét. Bár nincs egyértelmű leírás arról, hogyan nézett ki, a fennmaradt ábrázolásokon gyakran szerepel fiatal nőként, amint egy nagy kígyót etet, amely a teste köré csavarodik, vagy iszik az általa vitt korsóból – a gyógyszerészek szimbóluma a Hügieia-kehely, melynek szárát egy kígyó fonja körül.

A másik nővér, Panakeia, neve azt jelenti: 'mindent gyógyít' – a növényi eredetű orvosságok istennője, aki ismerte a füvek titkát és azokból gyógyító esszenciát készített. Panakeia örökölte apja gyógyító botját. Az istennőről kapta nevét a *panacea*, az univerzális betegségűző és egészség helyreállító csodaszer, amely nemcsak a gyógyíthatatlan betegségből gyógyít ki, hanem elhív az örök életre… A *panaceát* az alkimisták is, mint életelixírt, mint a bölcsek kövét keresték, amely lehetővé teszi az aranyló lélekké átalakulást, az istenülést.

A harmadik nővér, Iaszó. Egy tükörrel a kezében ábrázolják. Mit jelent ez? A tükör csodálatos erőket mozgósít. A tükröket koncentrációhoz, meditációhoz, tisztánlátáshoz, valamint gyógyításra használták, és ma ismét felfedezzük lehetőségeit. Iaszó fiai tükörrel gyógyítanak – ahogy belenézünk a tükörbe, látjuk a diagnózist, s képesek vagyunk gyógyítani a sérült oldalt akkor, ha ennek helyére az egészséges oldalt tükrözzük.

MEGMENTŐ NŐI ISTENSÉG

Most, midőn a 21. század 21. évében világjárványban élünk, nagy szükségünk van gyógyítókra, akik nemcsak a testünket, hanem értelmünket is gyógyítják. Járvány van. Tudjuk, hogy minden megbetegedés egy konkrét, váratlan, minden korábbinál súlyosabb, igen hevesen, drámaian és elszigetelten megélt konfliktusélménysokkal keletkezik, egyidejűleg mind a három szinten: a lélekben, az agyban és a test megfelelő szervén. Ám ez a járvány most más, annyiban más, hogy nem egyéni, hanem globális és kollektív önfenyegetés.

A görög szó, *epidémia* (az *epi* 'között' és *démosz* 'nép' elemekből áll) azt jelenti, a 'nép közötti járvány', míg a görög *pandémia* (*pan* 'mind', *démosz* 'nép') azt jelenti, hogy 'világjárvány'. Nem elszigetelt, hanem kollektív konfliktusélmény – világjárvány.

Mert ha a Földanya Gaia tüdejének a java folyamatosan pusztul, akkor az analógia törvénye szerint az ember tüdejét járvány támadja meg. Hogyan? Mi támadja meg? A vírus. A szó a latin semleges *vīrus* szóból származik, amely méregre és más káros folyadékokra utal, és ugyanabból az indoeurópai alapból származik, mint a szanszkrit *viṣa*, és az ógörög *ἰός* („méreg"). A közös hazugságok megtestesülnek, olyanok, mint láthatatlan mérgezett nyilak *(iosz)* – vírusok. A vírusok önmagunkra látha-

Aranymetszés sorozat. Lébény no. 1. (2020)

tatlan nyilakként visszahulló materializálódott fájdalmas hazugságaink – több mint tengercsepp vagy csillag.

✣

Gaia, Europé, Aphrodité, Niké és a gyógyító istennők – hová tűntetek? Itt vagytok-e még velünk, hogy vigaszt és reményt nyújtsatok? Hamvas Béla *Litai* (Imádságok) című kézzel írt és könyvszerűvé formált versesszéjében a nőiről – a hattyúról, amelyre *„már nem fér több fehér”* – fokozhatatlan személyességgel írja:

„Van a tűznek szüksége borra?
Kell annak ópium, aki mindig álmodik?
Mert a hattyúra már nem fér több fehér.
Mégis mindig, mikor találkoztunk, mindig
külön meg kellett szoknom, hogy idegen vagy.
Nem tudtam soká, hajad milyen s szemed,
nem tudtam látni rajtad semmit.
Megfogni? Ó, – hiszen megfoghatatlan
s amit először láttam, az a láthatatlan.
Az ismerős. De nem tegnapról, nem régről;
ismertelek mindig, mikor találkoztunk,
mindig, egész a legelejéről, mikor még
én voltam te s te én.”

Hamvas pontosan tudja, amit a férfiak gyakran elfelejtenek, hogy *„a nőnek nem kell megérni, csak megszületni s vele egy darab ősrégi világ van itt a földön újra.”* Ráébredni arra, hogy *„azért van a nő, hogy legyen”*.

✣

A női forma le a Földre, minden érző lénybe, a legsűrűbb testekbe, a káprázat világába áramoltatja a „mennyeit", és így összeköt (a formanélkülivel, az istenivel, az abszolútummal, a tér csöndes tudatosságával, az *„egy-ízzel"*) – az erre való elhívás tudatosságát akár nélkülözve; tudatlan hivatásban: *„nem választható tudatosságban"*. A férfi forma a Földről, a formatapasztalat kínjaitól besűrűsödött testektől fokozatosan megtisztítva, minden érző lény egyre finomabb és tudatosabb lelkét vissza-feláramoltatja, és összekapcsolja a „mennyeivel" – az erre való elhívás tudatosságát nem nélkülözve; csak hivatásban: *„nem választható tudatosságban"*.

✣

Emlékszünk: Ádámból – *adamah*ból, a földből, a nőiből gyúrt emberből – az Úr kivette az „oldalbordát": a legszebbet, a legfinomabbat, a legtisztábbat, a nőit. A férfi örökké ezt keresi, hogy a nőit – a bölcsességet és a gyógyító erőt – önmagába visszahelyezve ismét teljes legyen. Ebben a mozzanatban fölismerhetjük és mélyen átélhetjük azt, amit Joseph Campbell meglátott: *„a mítoszok Isten álarcai"*. Rajtuk keresztül beléphetünk a mitológia spirituális és pszichológiai terébe, amely magába foglalja a szentek és sámánok beszámolóiból ismert transzcendens valóságot, amely a mítoszban közvetlenül megtapasztalható. A misztikusok által kozmikus tudatnak nevezett közvetlen észlelési forma nem kevesebb, mint az istenekkel való személyes találkozás. Ez az életigenlő Szépség fénylő elragadtatása a sötétség szívében, a látszólagos káosz mögött meghúzódó kozmikus rend gyógyító víziója. A mitológia ősképeinkre emlékezés: a női istenarcra, fiára, a hősre, a halálra és a feltámadásra, a szűztől születésre és az ígéret földjére – mindezek a lélek egyetemes aspektusai, a vér forró emlékei, amelyek feltárhatják közös gyökereinket. Megmutathatják nekünk, hogyan látja önmagát valójában – az *átman* – a *Lélek*.

✣

A női: az isteni beáramlás kapuja. Sophia, *jin*.

A férfi: a visszatéréshez való út és kulcs keresője. Pistis, *jang*.

Együtt: Pistis *és* Sophia (Hit *és* Bölcsesség) – *jin-jang* – *advaita* – *Non-Dual* – nem-kettősség: mindenkiben ott van. Néha észrevesszük, és akkor úgy érezzük: öröm.

✣

Amikor a női istenségek szobrai előtt állsz, ne feledd Gaia útravalóját, amelyet Uránosznak, fiának, a Szabadság istenségének adott:

– múljon el benned ez a zűrzavar;
– ismerd fel a helyes tetteket, amelyek szolgálják az életet és minden lény javát;
– válaszd azt, ami felelős és igaz lénnyé emel;
– legyen a gondolatod és szándékod világos, segítő és tiszta;
– legyen az érzésed és a beszéded szerény, egyértelmű-együttérző és örömteli;
– ébredj fel és sugárzón világítson feletted szerencsecsillagod!

Felébredsz a krízisből és eljön a mítosz ideje. Eljön és győzedelmeskedik a női – ez a bölcsesség és a gyógyulás ideje. Az első lépés, hogy felfedezzük környezetünkben a mítoszok alakjait, a csöndesen sugárzó és lélek-átalakító tükreinket, az istenség-szobrokat. A mozdulatlan formákon keresztül mozdulhat tudatunk, kapcsolatba léphetünk a létezés mitikus csodáival. E ragyogó istenségformák fel- és elismerése megvilágítja legbensőbb életünk, azt a mély lelki alapot, princípiumot, amelyből az egész emberi élet fakad.